

POLLÁGH PÉTER

Rókapásztor

Tölcsérszerű távcsőbe nézek: ismerős kislány vagy, amolyan jövő-fejű. Egy komoly Kornélia. Térdig beborít az elszabott, öregedő, komorna-kabát. Egy kutyát vigasztalsz, ki mászt.

Hú ebem kiterülve feküdhetsz? – kérdezed. Kimúlt volna az uraság? Odalenne a dog? De nem, de nem. Négy lábom szaladnak gondolataid, míg puhán odatérdelsz, már érted is: a fényt elvitték a Lopók, a szürküres szeműek. A Tom Denemek. A nagy málhát a hátukra dobták. Zsákos emberek, kérges kezűek. A dog futott utánuk, de kifulladt: elszívták, mint egy cigarettát. Botja se volt, hogy azzal üsse a Lopók nyomát.

Vigasztalod, zsebedbe nyúlsz, előhalászol egy fénykekszét, egy kerek ostyát. Dán keksz a dán dognak, mondd, s fehér fogai közé, rózsaszín nyelvére helyezed. Erre hegyezni kezdi a füleit, hegyel, ahogy kell. Megélénkül a két égkő-szem. Igaz se volt, sűgöd majd, nyugtatod a kutyát, az ember legjobb barátját. Megeszi a kekszet, és vörösödni kezd a szőrméje, bundája, mintha narancslébe mártották volna, 100 százalékos, frissen facsartba. Va! – ugat még, de már másként szagol. Szimat Szörény szuper eb, nincsen nála szuperebb: dúdolod majd, mint a gordonka, s lassan vége lesz ennek a kutyavilágnak. Alt hangon hívod, szólítod az eltévedteket, az elárult seregeket. Rókapásztor leszel. Már ott a pásztorgyűrű a legjobb zsebedben. Neked csente egy szerezcsen.